

S'ha de començar per sortir al seu encontre i acollint-los incondicionalment. A partir d'aquí i sense xantatges, haurem d'escoltar-nos mútuament.

Creure significa estimar: estimar de tal manera el món, les persones i les seves coses, que resulti impossible declarar-les absurdes o una simple joguina de l'atzar.

QUIN DÉU PREDIQUEM

No hi ha problemes o qüestions juvenils, sinó problemes socials que es reflecteixen o condensen en els joves.

Estem vivim un període de transició entre un ordre que té esclatxes per tot arreu i un ordre novedós del que desconeixen moltes coses. El pluralisme, la complexitat, el canvi d'imatge del món i de l'home, la secularització i el laïcisme, ens té a tots confosos i a vegades aquesta confusió ens porta a inventar-nos falsos refugis. Així doncs en l'entorn cristià podem dir com deia Kasper el nostre món actual sense Déu, és en part conseqüència d'haver predicat un Déu sense referència al món.

EL JOVE MOLA PERÒ NO VAL PER RES

Acabem de tancar un segle en el que tot s'ha succeït amb una rapidesa tremenda. I si la primera meitat del mateix, les persones es disfressaven per aparentar més grans, durant la segona meitat va ocórrer exactament al contrari. Lo jove s'ha expandit de tal manera que ara ho envaeix tot. Paral·lela i burlescament, s'ha produït una injusta i impúdica devaluació dels joves: se'ls assigna una identitat, però se'ls hi oculta una entitat, ven per tota reu lo Jove, però els joves no contenen amb cap espai social propi.

Hem tancat el s. XX proposant lo Jove quasi com l'únic model socialment disponible per a tots.

DE LA SOCIETAT TREBALLADORA A LA SOCIETAT CONSUMISTE

Des del treball que cadascú exercia, es desenvolupen els vincles propis de la maduració amb les persones, el territori i les coses. Es tractava d'una societat cohesionada que oferia a les generacions joves un itinerari, escolar, laboral, etc. Clarament orientat cap a una definició estable de la pròpia identitat i projecte de futur.

A més de font d'identitat, el treball constituïa també l'arrel de l'estatus i inclús (ajudava psicològicament a que la persona tingues una autopercepció més positiva i equilibrada). Actualment també té molt a veure el treball amb el nostre model social. Encara avui els altres ens reconeixen i valoren en funció del treball que fem.

Aquesta inestabilitat en la feina ha desencadenat una altra sèrie de factors i fenòmens determinants per la identitat i el desenvolupament quotidià de la vida.

És precisament el consum, per desgràcia l'alternativa per un nou consens i ocupa ara el lloc que el treball complia en el pacte anterior. No es en va, que el nostre tan poc humà sistema capitalista ha descobert immediatament que els joves al retardar la seva emancipació i obligar a les famílies a consumir més, són un mercat amb una alta capacitat de consum immediat. Així doncs els joves veuen el consum com un estil de vida normal i com a pauta central d'integració social.

El treball que era factor bàsic per a la construcció del projecte vital i de la identitat es substituït pel consum, que en el cas de la identitat juvenil, exalta l'oci i el temps lliure, el més important és aquí-ara-tot i ja, això provoca un zapping d'experiències, sensacions i vivències, negant valor a l'esforç i al sacrifici necessaris per engendrar resultats a llarg termini i així construir el futur.

FAMÍLIA PROCTETORA I RES MÉS

En aquest context hi ha hagut una permuta, un canvi entre el clàssic procés d'identificació pel d'experimentació. Així els clàssics models de socialització que s'asseien sobre la família, l'escola i l'església, ha deixat pas a la presència quasi exclusiva de la família, per un costat, i els amics amb els que experimenten com ser i fer-se ells mateixos per l'altre. La família, els amics i la diversió constitueixen els elements essencials de la nova socialització. En la primera busquen i obtenen seguretat i estabilitat, els amics són l'altre referent socialitzador i la diversió l'ambient d'autoformació per excel·lència.

Predominen unes relacions paterno-filials disteses i complaents. Aquest trobar-se a gust guarda una estreta relació amb l'actual feblesa de la família. Més que autoritat i models, els joves troben en els seus pares un espècie de matalàs protector, hi ha una bona relació, encara que és escàs l'intercanvi de continguts temàtics amb els que confrontar-se i donar sentit a les seves vides.

JOVES TAN POBRES QUE NOMÉS TENEN DINERS

Una de les primeres notes amb les que es caracteritza als joves d'avui es resumeix en l'estesa afirmació de que ho tenen o ho han tingut tot.

Pot ser veritat que hagin estat la generació més protegida. En canvi se'ls hi ha donat de tot, menys del que més necessitaven, Se'ls ha omplert la vida de coses i se'ls ha buidat d'afecta, companyia, i models per aprendre a viure.

L'actual concepte de benestar condueix freqüentment a donar als joves allò que faltava als adults, sense pensar en allò que realment en tenia necessitat.

Penso que no els hem de considerar extraordinàriament afortunats per tot el que tenen a la seva disposició, sinó que el donar-li aquestes coses ens ha conduit a

desatendre'ls de la preocupació per acollir-los amb autoritat.

Tenim joves protegits però pobres fins a l'extrem de no saber formular ni allò que de veritat necessiten. Ningú ha educat els seus sentiments i la seva voluntat. Hi ha una crisi d'autoritat en les famílies entesa aquesta amb el seu sentit etimològic "ajudar a créixer". A falta de pares, per molts i diferents motius, també està la carència de mestres.

MODELS DE PACOTILLA

La nostra societat és una societat molt poc modèlica o en unes altres paraules, és una societat repleta de models de pacotilla.

El joves tenen una necessitat que la manifesten en la seva profecia i que es concreta en la petició d'acollida i en la búsqueda d'amics, pares i mestres.

PEDRA ANGULAR: CRISTIANISME HUMANITARI

El CV II va prendre consciència de la inadequació del cristianisme respecte a la realitat del món contemporani i de la necessitat de procedir a una profunda clarificació del seu sentit en el nostre temps.

Cristianisme humanitari és una de les pedres angulars per mantenir dempeus, dreta la casa cristiana dels joves. Des de i sobre ella s'hauria de treballar per aconseguir cristians adults a través d'una adequada educació i maduració de la fe. És necessari lligar l'educació i la fe, doncs s'ha de madurar com a persones i créixer com a cristians. La fe ha d'intentar ajudar directa i fonamentalment als joves a descobrir respostes adequades a les seves esperances més profundes, tractant de restituir la dignitat que moltes vegades els hi nega la vida i la societat actuals.

Hem d'entendre l'educació no tan com a transmissió sinó com a construcció, construir respostes als desitjos i esperances, tristeses i angoixes de la vida .

EDUCACIÓ EN VALORS PER ESDEVENIR CRISTIANS CONÈIXER PER CRÈIXER

El primer element de tota pastoral juvenil sense el qual seria impossible traduir la Bona Nova que volem transmetre, no és altre que el de l'aliança i acollida incondicional dels joves.

L'aliança a més de ser un terme bíblic conjuga tan l'amor com el respecte i el dret a la diferència i subratlla el compromís. Abans de tot hem de posar-nos descaradament i incondicionalment de part dels joves: el mateix que Déu promet, estar amb el seu poble, a pesar de la infidelitat amb que Israel viu l'aliança. Nosaltres hem d'estar amb i de part dels joves. Aquesta aliança exigeix l'actitud educativa bàsica de l'acollida incondicional. En un món a on tot es pinta amb el color de la utilitat, a on tot es compra i es ven, a on més que amistat existeix intercanvi, doncs al que importa es tenir bones relacions més que bons amics, l'acollida incondicional ve a ser la profecia per excel·lència de la praxis amb joves. El lloc teològic per excel·lència de la praxis cristiana està en la vida i en la situació de les persones (els exegetes i teòlegs si que ha de orientar-se en l'escriptura i en la tradició). Però els volem estar al costat dels joves no tracten de pensar i interpretar la paraula de Déu o d'organitzar doctrines per a comunicar i ajudar a viure a homes i dones. Tot al contrari en contacta directa amb aquest homes i dones descobrir les seves esperances i frustracions, els seus anhels i contradiccions, etc, és des d'aquí des d'on repensem què i com anunciar la salvació, l'evangeli o bones notícies de part de Déu.

Per tant hem d'aterrar en la realitat dels joves hem de ser el seu rostre, la seva vida, el lloc bàsic i punt de partida per educar la fe. En principi es qüestió de reflexionar a fons

amb ells com i per què els resulta difícil o impossible creure, i de reconstruir, després amb una sinceritat radical, el que volem dir-los a l'hora de parlar de Déu, de Crist.

Molts joves cristians no aconsegueixen madurar la seva fe en la situació actual, entre altres raons, perquè no terminen de casar la seva busqueda amb el que ofereix la comunitat eclesial.

LA PARRÒQUIA HA DE SER UN LABORATORI PERMANENT

El missatge elemental de la via quotidiana dels joves, respecta a la seva relació amb la religió i l'església, no pot ser més eloqüent, així com som i vivim els adults la nostra fe, ni els interessa ni els serveix. Així doncs què fer? No hi ha altra sortida que repensar i reconstruir amb els joves la fe i la religió. Per tant estem obligats a sortir de la fortalesa doctrinal o institucional a la fragilitat de la intempèrie on habiten els joves.

Hem de compartir amb els joves el temps, els espais i els temes.

Hem d'ajudar als joves en la seva maduració humana i cristiana.

Hem de tenir en compte el grup, per poder fer el pas del grup a la comunitat. Tant el grup com la comunitat ha de ser considerats com llocs d'experiències d'església .

La parròquia ha de ser un laboratori permanent de la fe. Comunitats càlides, obertes i compromeses.

ACUDIT

SI ELS JOVES SÓN INDIFERENTS DAVANT L'ESGLÉSIA, LA CULPA NO ES SEMPRE DE LA INDIFERÈNCIA.

PARABOLA FIL PRÒDIG

Aprofitant la paràbola de fill pròdig , el fill petit marxa de casa, deixant en ella al seu pare i al germà gran. Després de dilapidar tot: diners i dignitat, li ve al record la casa paterna, familiar, i la seva condició de fill. En la paràbola el fill recapacita i torna. Es conscient de que s'ha perdut, de que no mereix res, de que malviu exclusivament per culpa seva. Però conserva el record del seu pare, de casa seva, de la dignitat que en ella vivia. Per això decideix tornar.

El drama dels nostres joves és que a lo millor llunys i alienats com el fill pròdig, no saben d'una casa, d'un pare amorós, i de la dignitat que tenen com a fills. Davant d'aquest drama, el nostre deure és anunciar que no són orfes, que tenen una llar, i a partit d'aquí acompanyar-los en el camí que porta a casa.

Ara ens posarem en el lloc de Pare, quan el fill marxa de casa amb la part de l'herència que li correspon, podem imaginar-nos al bon pare confós i perplexa. Sense volta ni solta, i sense motiu aparent, el fill petit s'acaba de marxar. Sense explicacions. El pare es troba amb la papereta de descodificar la situació. Descodificar no té un sentit moral (reprotxar al fill el seu comportament, o reprotxar-se el que va fer malament), sinó que afecta al camp de la comunicació i la interpretació.

En aquesta escena que comentem la realitat, com a emissor en el procés de comunicació, envia un missatge que convida a interpretar. Ens convida a preguntar-nos: què està passant? I per què?. Aquestes preguntes activen en nosaltres totes les facultats tant intel·lectuals com emocionals. Del pare no es diu res sobre el seu món interior , ni de com va processar les dades, però si que

se'ns diu una cosa meravellosa. Com cada matí sortia de casa i mirava a l'horitzó per veure si el seu fill tornava. Segurament no hi ha res millor que el desconcert que la realitat produeix per a cultivar actituds bàsiques com són l'espera, la resistència, el consol del dubte i la invocació confiada.

El que hem d'aprendre és que hem de percebre la realitat és a dir ens hem de deixar afectar per ella, acceptar que ens pertany. Tots els nostre dubtes i crisis haurien de ser oportunitats per adonar-nos de qui som, quines són les nostres esperances, i on estant els nostres límits humans i creients. Moltes vegades ens oblidem que la realitat no sols apareix com a càrrega molesta, també ens crida a carregar amb ella i a encarregar-nos d'ella de manera responsable.

Des de la nostra condició d'acompanyants de joves (avi, àvia, pare, mare, tiet, tieta, etc), ens hem de preguntar: estem percebent bé la realitat dels joves? Compartim els seus llocs, a vegades poc humanitzats? Als seus rellotges vertiginosos? Ens importen la soledat en la que viuen molts dels joves d'avui dia?, sabem de les seves pors del buit de les seves vides?. Només si compartim llocs i temps amb ells serà possible activar la nostra compassió. Si estem al costat de les seves rutines, de les seves pors, o de les seves fantasies podrem estimar-los tal com són, i així segurament podrem somiar i recórrer junts els camins de la vida. Jesús també va ajudar a llegir la vida en totes les seves dimensions. "Creure significa estimar.

El fill perdut va arribar, sense res ho havia perdut tot. Però va arribar. Abans de posar els peus a la casa, el Pare boig de content, l'abraça, li fa petons. Li torna la dignitat, aquella que sempre va posseir però que ell mateix va dilapidar, i el torna a ingressar a la llar, donant-li les claus de casa.

Aquesta paràbola ens recorda el moviment que totes les persones hem de fer per buscar la nostra identitat i el sentit de la vida (trenca el cordó umbilical però a la vegada tenint la capacitat de rectificar quan calgui. Aquesta paràbola ens fa pensar sobretot en els adolescents i joves, en costant

viaven. El pare Déu es commou per tots els seus fills que viuen en situacions d'infelicitat. Però aquest bon Déu no es conforma ni és impassible, i es fa Paraula i Signe, prenen l'aparença d'un de nosaltres. Per la nostra boca i a través de tants signes, es continua insinuant com l'Únic sentit de la vida (nosaltres som testimonis, som el rostre de Jesús a la terra).

Segurament quan Jesús explica aquesta paràbola, va haver diferents interpretacions, uns van entendre una història maca. Altres van advertir que es parlava d'un Déu alternatiu, diferent que omplia de perills la fe d'Israel. Tal vegada, molt pocs, es van donar compte de que era de Déu de qui es parlava, i a la vegada era Déu qui parlava.

Això mateix segueix succeint avui dia, el fill gran continua renegant perquè això ja no és el que era, perquè cadascú fa el que vol, inclús en això de la pastoral.

Tal com sigui aprenem del Pare a organitzar una festa cada vegada que un dels seus fills entra per la porta de casa, cansat de viure sota el ras. Fem nosaltres el mateix, a casa, a les parròquies... Fem festa, la festa de l'amor incondicional.